

at faa Sagen gennemført. Det lykkedes imidlertid ikke, men nu udtaler det ærede Medlem i Dag Haabet om, at det nu skal være allersidste Gang. Ja, jeg vil haabe det samme, men jeg synes, at naar vi have haft dette Forslag saa mange Gange til Behandling — jeg skal ikke nævne hvor mange, men det har været en lang Vandring —, vil jeg dog igen i Aar gerne slaa til Lyd for, at de nævnte Ord gaa ud, uden at der deri skal ligge nogen som helst Hentydning til, om Lovforslaget om Beværtervæsenet kan ventes færdigt i denne Samling eller ikke. Derved ville vi være sikre paa at have alle Muligheder aabne, saaledes at dette midlertidige Forslag gælder, indtil vi faa en endelig Ordning af denne store Sag, og jeg skal allerede her fremsætte den Bemærkning, at det er min Hensigt at stille Ændringsforslag derom til anden Behandling.

Pagh: Jeg kan ikke være enig med det ærede kongevalgte Medlem, der nu talte (Jørgen Berthelsen). Den Lov, her er Tale om, er efter min Mening en ren Undtagelseslov, der, mener jeg, ikke bør gives en ubegrænset Varighed. Selv om det skulde ske, at vi fik denne Lov endnu en Gang til Forlængelse her i Rigsdagen, vilde jeg dog foretrække dette frem for at gaa ind paa det ærede Medlems Tanke, thi ved at forlænge Lovens Gyldighed bliver det stadig konstateret, at det er en Undtagelsestilstand, som vi maa haabe snart at komme ud over. Hvis Loven fik det Indhold, som det ærede Medlem har antydnet, kunde vi risikere, at den blev ved at gælde, ogsaa hvis det Tilfælde indtraadte, som ikke er ganske udelukket, at man ikke bliver enig om en ny Beværterlov. De Forhandlinger, der nu føres her paa Rigsdagen, og som jeg tænker ville blive førte til en Afslutning, saaledes at vi faa en ny Ordning, kunde jo ogsaa godt ende med et negativt Resultat, saa at de gældende Bestemmelser i Næringsloven af 1857 vedblive at bestaa. Men havde vi saa samtidig en Lov, der sagde, at den deri fastsatte Indskrænkning fremdeles skulde bestaa, ja, saa havde man jo ændret Næringsloven af 1857 ubegrænset uden at tage Hensyn til de Forhold, under hvilke det oprindelig var sket. Jeg vil derfor meget indtrængende anmode det høje Ting om at vedtage Lovforslaget i den af Ministeriet fremsatte Skikkelse.

Jørgen Berthelsen: Hvis det Tilfælde skulde indtræffe, som den ærede sidste Taler (Pagh) omtalte, at man ikke kunde faa gennemført den Beværterlov, som foreligger

nu for Tiden i Folketinget, gaar jeg ud fra som givet, at man ret hurtigt vil komme til Erkendelse af, at den Lov, vi nu have vedtaget saa tidt, maa ophæves. For øvrigt kan jeg, som jeg flere Gange har sagt, ikke se, at denne Lov har gjort synderlig anden Nytte end at tælle med ved den aarlige Opgørelse af, hvor mange Love vi have vedtaget her i Rigsdagen, men det er dog ikke Meningen med vort Arbejde, og derfor fastholder jeg min Hensigt at stille Ændringsforslag om, at de sidste Ord slettes.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup): Jeg skal ikke gaa særlig ind paa det Spørgsmaal, om disse Ord i Slutningen af Forslaget om Lovens Gyldighed til 1. Januar 1913 skulde blive staaende eller udgaa. Som jeg sagde i Fjor, betyder det, at de slettes, i Virkeligheden et større eller mindre Mistillidsvotum til Rigsdagens Forhandlingsdygtighed. Jeg erkender, at det havde været en Behagelighed, om man i Fjor havde vedtaget den Bestemmelse, som blev omtalt af det ærede 8de kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen), da det havde fritaget baade Ministeriet og Tinget for at komme med Sagen igen i Aar. Vil Rigsdagen nu sikre sig, at den ikke skal komme igen mere, skal jeg ikke modsætte mig det; ellers løber man jo, det erkender jeg, den Risiko, at Lovforslaget kan komme igen næste Aar. Jeg haaber dog paa, at det ikke vil blive nødvendigt. I Dag har Folketingets Udvalg afgivet sin Betænkning, og jeg haaber paa, at anden og tredje Behandling maa blive tilendebragte paa denne Side Juleferien, saa der synes at ville blive ret rigelig Tid til at naa en endelig Afgørelse i denne Samling. I øvrigt synes de to ærede Talere at være temmelig enige om, at skulde man naa til det beklagelige Resultat ikke at kunne faa en ny Beværterlov, saa er det ikke Meningen, at denne midlertidige Lov skal blive ved at gælde; det ærede 8de kongevalgte Medlem siger, at saa vilde man hurtigt blive enig om at ophæve denne Lov. Men saa bliver Resultatet jo i Virkeligheden ikke synderlig forskelligt. I det ene Tilfælde er det tilstrækkeligt, at Loven gælder et Aar, i det andet Tilfælde skal man ganske vist ikke have denne Lov igen, men en ny Lov, der ophæver den. Nogen stor Realitet indeholder dette Spørgsmaal altsaa ikke, men i øvrigt skal jeg ikke blande mig deri. Jeg udtaler Haabet om, at det virkelig maa blive sidste Gang, vi beskæftige os med denne Sag, idet jeg gaar ud fra, at den Tid, der er tilbage til at forsøge at opnaa Enighed, i Aar er saa rigelig, at der virkelig kan blive